

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8.

Den 15de Januar 1889.

38te Jargang.

Foredrag

holdt af Apostelen Moses Chaher for „De unge Mænds Pannelsforening“
i Øgden den 11te November 1888.

Der er bleven sagt en Del angaaende dem, som tidligere beboede dette Kontinent, (Amerika) og jeg agter blot at tilføje noget mere til det, som i Morges blev sagt om Nefhi, skjønt ikke saameget angaaende hans personlige Levnetsløb og Karakter, som om det Folk, han var Leder for, og om deres Ruiner af Bygninger og Templer, som findes i Central-Amerika og i Mexiko. Der maa, i forrige Tid, have levet en uhyre Mængde Menneſter paa dette Land (Amerika), ikke vilde Barbarer, men oplyste og dannede Folk, som forstod sig paa Kunster og Videnskaber, endog mange, som benyttedes i vor Tid. I Dalen omkring Mexiko findes der meget udstrakte Ruiner af en ældgammel Stad, som videnskabelige Skribenter og Opdagere have benævnt: „Gudernes Stad“. Dens Udstrækning, som nylig

er bleven undersøgt, viser at have udgjort 27 (engl.) Mil. Midt i denne gamle Stad, stod en Bygning, som man har kaldt „Maane-Pyramiden“. Der var flere af dem og den største af dem bedækkede 12 Acre Land (eller omtrent 9 Tønder dansk Maal) og maa have haft en Højde af 280 Fod medens den var færdig og i Stand. En anden mindre, bedækkede omtrent 8 Acre eller 6 Tønder Land og maa have været mellem 65 eller 80 Fod lavere end den førstnævnte. Disse Kæmpebygninger ere opførte af Menneſtehaender, og de vældige Sten ligge saa nøjagtigt efter Lod og Linie, som i nogen anden Bygning vi har seet. Disse store Pyramider vare omgivne af flere mindre lignende Bygninger, der uden Tvivl hentydede til Stjernehimlen. Der kan ikke være Tvivl om, at jo disse Folk havde en udbredt Kundskab om

Astronomi. De byggede først af Jord, og forbandt de forskjellige Bagge sammen med et Lag Cement fra otte til tolv Tommer tykt. Murene løbe paa straa jevnt til alle fire Sider, og vare i deres oprindelige Skikkelse bedækkede med et hvre Lag af rødagtig Sten, over hvilket der atter var udbredt et tykt Lag Cement, saaledes at Solen om Middagen skinner paa alle fire Sider, ligesom paa Pyramiderne i Egypten.

Disse Bygningers Indre er ikke nøjagtigt bleven undersøgt endnu, men man har undersøgt nok, til at vide, at de indeholdt Værelser, som ere nydeligt dekorerede med Freskomalerier, der ere saa vel bevarede, som om de nylig vare udførte.

Den Gang, da Aztekerne kom hertil fra den nordlige Del af Landet, fandt de denne Stad og disse Pyramider i Ruiner. Der eksisterede paa den Tid et Sagn om, at det uddøde Folk, som havde opført disse Kæmpebygninger, vare hvide Menneker, og ikke mørke, saaledes som Aztekerne. Udgravningerne have siden vist, at disse Sagn vare rigtige; thi man fandt, ved at aabne nogle af disse Folks Grave, at de have været en lyshaaret Race. Mellem Sol-Pyramiden og Maane-Pyramiden finder man endnu en storartet Vej opført af Cement, og den er endnu i en saa fuldkommen Stand, at man let kan finde den uden anden Hjælp, end den, som Vinden og Regnen har gjort, hvorved den er bragt for Dagen. De mindre Pyramider ere omgivne med flere Rækker Sæder, som vende ud mod begge Sider af den omtalte Vej, og hvor der, uden Tvivl, ved visse højtidelige Besjigheder og Nationalfester, sad Tusinder af Tilskuere.

Vi har en Bog, som er skreven om

disse Folk, der beretter om, hvorledes et lille Selskab, bestaaende af 22 Sjæle, kom fra hinsides Verdenshavet paa den Tid, da Gud forvirrede Folkenes Tungemaal, medens de byggede Babels Taarn. Denne Bog underretter os om, at disse Folk rejste flere Aar igjennem Ørknerne; at de havde alle Slags Sæd med sig, saa vel som Honningbien. Deres Leder havde fundet Raade for Guds Aahyn, og da Gud forvirrede Folkets Sprog, bad denne om at maatte beholde sine Fædres Sprog, hvilket blev ham tilstaaet, hvorpaa han, opmuntret ved denne Raadesbevisning, ogsaa bad om, at hans Broder og det lille Selskab, som han havde med sig, maatte blive bevaret, hvilket ogsaa blev ham tilstaaet. Denne Beskrivelse giver ogsaa andre Oplysninger saasom om deres Rejser, om hvorledes de omsider kom til de store Bande og der byggede sig otte Skibe eller Baade af en besynderlig Konstruktion, og i dem sejlede over Havet; hvorledes de bleve rige og talrige efterat have nedsat sig i Landet; hvorledes, længere hen i Tiden, der opstod indbyrdes Uenighed og Ugudelighed tiltog, Ketsfærdighed ophørte og ødelæggende Krige paafulgte indtil disse Folk vare aldeles udryddede. Samme historiske Beretning omtaler ogsaa, at dette Land paany blev befolket af en anden Race, og giver en ganske lignende Beretning om dem.

Da jeg kun var omtrent femten Aar gammel, blev det mig fortalt, at Mormons Bog ikke kunde være sand, fordi den omtaler visse Dyr, som ikke fandtes paa dette Kontinent, den Gang da Kolumbus opdagede det; Dyr, som var een saa besynderlig Nyhed for de Indfødte, at da Cortez med en Armee af fem Hundrede Mand ankom, og havde en Del Heste med sig, saa troede

Aztekerne, at Mand og Hest udgjorde et sælleds Væsen, naar de red, og at netop af den Grund mange Slag bleve vundne. Til saadanne Indvendinger kunde jeg blot svare, at jeg troede, at Mormons Bog var sand, men kunde forøvrigt ikke sige hvorfor. Medens den store franske Oldgrænser holdt paa at lade nogle Udgravninger foretage ved en By omtrent 60 (engl.) Mil fra Staden Mexiko, stødte han paa et stort Antal Dyreknokler, som siden bleve undersøgte af den lærde Skoles Professore i Mexiko, og de erklærede dem at være Knokler der havde tilhørt Rvæg og Heste. Da var det, at den lærde Franskmænd udbrød: „Om de Lærde i Washington og Frankrig ere af samme Mening, som de Lærde i Mexiko, saa har jeg aabnet en ny Gren af naturhistorisk Videnskab, som vil forbaare Verden“ — og det har vist sig at være saa. De Lærde have virkelig delt samme Mening om disse Oldtidslevninger, med de mexicanske Lærde. Saaledes finde vi, at den ene videnskabelige Opdagelse efter den anden bærer Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed, uden at disse lærde Opdagere kjende det ringeste til denne Bogs gammelhistoriske Indhold. Vi ere, gennem Josef Smiths Overtættelse af Mormons Bog, i Besiddelse af nogen Kundskab om de store Krige, som ødelagde Landet og om Nephiternes Tilbagetog mod Nord, Skridt for Skridt, og den nyere Tids Opdagelser bevise, at dette Tilbagetogs Retning er aldeles rigtigt bestrebet. Det flygtende Folks midlertidige Signalstationer kan man spore hele Vejen, gennem Central Amerika, Mexiko, over Mississippi-Floden, derfra over den røde Flod og op igennem Ohio-dalen, indtil de, trætte af den lange anstrengende Marsch, sloge deres

sidste Lejr omkring Højen Cumorah, i Staten Ny York, hvor 230,000 tapre Krigere faldt paa een Dag.

Der findes endnu Levninger af mange af deres Forstandsninger, som thdelig vise den Retning, som de fulgte paa dette Tilbagetog, og som, ved den Kundighed, som er lagt for Dagen ved Valget af Beliggenhed, og Maaden hvorpaa de ere opførte, vise, at de Folk, som anlagde dem, vare stædte i stor Nød. Man kan ligesom læse paa disse tauske Mindesmærker, der staa tilbage, hvorledes dette stridbare Folk oprettede Forstandsninger for at beskytte deres Familier, efterhaands som de maatte trække sig tilbage, og hvorledes de forvarede enhver Fodbred Land til det Yderste, indtil de naaede den sidste Slagmark.

Der findes ikke mange gamle Mindesmærker i Utah, men at Aztekerne, som vare af en mørk Hudfarve og kom nordfra, passerede igjennem Utah og Arizona, kan der ikke være Tvivl om. Mange Steder i det sidstnævnte Territorium finder man endnu Ruiner af store Byer og Vandingskanaler som ere mange Mile lange. Der er f. Expl. ved Byen Mesa en meget gammel stor Kanal af denne Slags, som maa være anlagt for flere Hundrede Aar siden, og en Del af den bliver nu atter benyttet af Folket til at føre Vandet fra Floden til deres Land, og der er ingen Tvivl om, at Saltriverdalen en Gang havde en talrig og velstaaende Befolkning.

I Rio Casa Grande, i Chihuahua (Mexiko) ses ligeledes mange Spor af et ulkkeligt, forfulgt Folkesæd. Paa de fleste høje Steder, hvor Solens oplivende Straaler kunde faa Anledning til at varme Jorden, og hvor der tillige var Beskyttelse mod Udvæfning ved Skyregn, der ser man endnu, at

flittige Menneſtehaender en Gang have opfort Stenmure, for at holde en Smule Jord ſammen, hvorpaa der kunde avles Lidt til Livets Ophold. I de dybe Kloſter nedenunder fandtes Landsbjer og enkelte Boſtger og Telte, medens man paa Bjergſpidſerne kunde finde Signalſtationer eller en Grav, af en udſtillet Skildvagter, ſom dode paa ſin Poſt. I Dalene fandtes derimod de ſtorre Bjer, men hvorjomhelſt en menneſkelig Fod kunde finde noget at ſtøtte ſig paa, der finder man ogſaa, at Jorden har været opdyrket.

Paa begge Sider af Rio Verde (en Flod i Mexiko) vil man finde mange Huler, ſom indeholde mange Rum der ere af meget gammel Oprindelse. De ere ligeledes meget akkurat indrettede efter Snor og Lod, og pudſede endogſaa bedre end vore Huſe ere nu til Dags, thi de ere pudſede med Cement. Jeg talte ſelv ſyatten Bærelſer eller Rum i een af diſe Huler. Paa Væggene finder man Inſcriptioner, udførte med meget gammel dags Karaktertegn, der viſtnok fortælle en forunderlig Hiſtorie om et ulykkeligt, lidende, forfulgt Folk. En Gang i Fremtiden vil der maatte fremſtaa en Profet og Aabenbarer blandt de Sidſte-Dages Hellige, ſom i Herrens beſtemte Tid vil læſe og udthde dem for os.

Diſe Huler udmunde ſædvanligviſ ved Enden af en lille Dal, medens begge Sider af ſamme beſtaa af lodrette, flere Hundrede Fod høje, Klippevægge. Tænk paa et ſaadant Folks ulykkelige Tilſtand. Deres Hulers Indgange vare omhyggeligt og stærkt tilmurede, med Undtagelse af en lille Abning, ſtor nok for at et enkelt Menneſte at kunne ſlippe igjennem, og diſe Abninger bleve ogſaa benyttede ſom Skydehuller, hvorigjennem de udſendte deres Pile, Raſteſpyd og Stene

mod deres Fjender. Diſe Hulers Munding havde desuden Sideforſtandsninger hvori Mændene kunde kæmpe, medens deres Kvinder og Born fandt Beſkyttelse indvendig. Naar de bleve tvungne til at trække ſig tilbage, ſaa tilſtoppede de Indgangen til deres Hule, og levede af de Fodemidler, ſom de i et ſaadant Njemed havde forſynet ſig med. De havde ogſaa ſtore Beholdere i diſe Huler, hvoraf de øverſte ſandſynligviſ bleve benyttede til deri at gjemme deres Forraad af Korn, medens de lavreliggende indeholdt Vandforraadet. En af diſe Beholdere er endnu i fuldkommen Stand. Her kan man finde de Gjemmer, ſom indeholdt deres Korn, ſaa vel ſom de ſønderbrudte Kvarne paa hvilke de malede Kornet. Ved at rode lidt op i Gruset, ſom har jamlet ſig gjennem flere Aarhundreder, vil man finde Søſkaller og Perler af forſkjellige Slags, trukne paa Snore, der jundre mellem Fingrene, naar man rører ved dem. Hvor mange Aar der kan være hengaaet ſiden diſe Snore bleve ſpundne og diſe Perler trukne paa dem, er ikke let at vide, men ſaa meget er viſt, at den, ſom arbejdede og dojede Dødt i hine Dage vare hvide Folk. Den Gang vare Folk nedſatte ſigi den Egn, engagerede de en Vandmaalder, for at nivilere eller udlægge en Vandingskanal, men det lykkes ham ikke før han fandt Sporet af en gammel Kanal, i hvilken han da anlagde den nye, og i Nærheden af dette Sted fandtes der ikke en Plet Jord, uden at den havde været opdyrket flere Hundrede Aar tidligere.

Jeg har korteligen omtalt diſe Ajenſgjerninger, for at viſe hvorledes Gud kan oprejſe en ſtor Nation i Dag og nedbrude den i Morgen. Mormons Bog erklærer udtrykkelig, at ingen Kongemagt ſkal tribes i dette Land.

Dette er Josefs Arveland — „den frugtbare Kvist“ — det Land, som blev seet i profetisk Syn, at sthyde med Mælk og Honning. Gud vilde, at dette Folk skulde være et frit Folk, der skulde besidde Forstand og Handlefrihed og elske og udøve Retfærdighed. Det er en stor Fornøjelse at læse de Betsignelser, som Gud har udtalt ved sine Tjenere over de Folk, som skulde bebo Nord- og Syd-Amerika, men det er ogsaa sorgeligt at se hvorledes denne store Nation, som Kolumbus var lige som Forloberen for, nu er bleven saa fordærvet. Det indgyder mig Frygt for denne Nations Skjæbne, som har veget bort fra Guds herlige Love, medens dette samme Folk, ved at efterleve retfærdige Principer, vilde blive Jordens mægtigste Nation. Det kan ikke undgaaes, at dersom de ikke ville lytte til Guds Befalinger, men fremture i al Slags Ugudelighed og Vederstyggelighed, at Nationen vil gaa under. Se til Rom! Hvorledes underkuede hun ikke alle andre Nationer, og regjerede over dem, som hun lystede, og dog blev hun, paa nogle faa Aar, et Bytte for barbariske Vilde! Dette skete ved at hun tabte sin oprindelige Karakter — den Enighed, som gav Styrke — ved at give efter for slappe Sæder eller moralsk Fordærvelse. Rom var den mægtigste Nation paa Jorden, jaalænge hendes Sønner bevarede den rene Fædrelandskjærlighed.

Vi ere saaledes ikke alene gennem Mormons Bog, kommen i Besiddelse af en kort Historie om det Folk, som forud beboede dette Land, men ogsaa ved deres efterladte Ruiner. Det er Noget, som ikke kan benægtes, og Gud veed, ligesaa vist som vi burde vide, at det var et opløst Folk, som en Gang dvælede her. De storartede Bejantlæg og Bandlebninger, som findes i Central

Amerika, og som disse Folk have udført, overgaa langt Nutidens bedste Ingeniørarbejder, som I muligvis har seet noget af paa den store Pacific-Fjernbane. Deres Grubedrift var dreven vidt, og jeg har seet Naale, Bjelder og mange andre Kunstgjenstande smukt udførte i Kobber, og som have henligget i Jorden flere Hundrede Aar.

Disse Folk vare ikke af samme Race, som dem der brugte Menneskeofringer ved deres Gudsdyrkelse, thi det var dem, som kom efter det foromtaltke opløste Folk, der, hvert halvtredstindstyvende Aar, vilde opjøre et frivilligt Offer midt om Natten og slæbe ham op paa det højeste Sted, som de kunde finde i Nærheden, hvor de havde deres Altet, og der vilde de lægge ham paa Alteret, blotte hans Bryst og hans Ryg og støde ham kniven i Brystet, rive det endnu bankende Hjærte ud og dernæst stikke tørre Træpinde ind i det aabne Saar, hvorefter de vilde gnide dem sammen indtil de antændtes og frembragte Offerilden; de troede nemlig, at naar de havde bragt deres Gud et saadant Offer, saa vilde han smile med Velbehag paa dem gennem de paafølgende femti Aar. Men det var ikke de samme Folk, som byggede Pyramiderne og Tempelne, eller anlagde de storartede Beje og bragte Jordbruget til en saa høj Grad af Fuldkommenhed, som vi allerede har omtalt.

Havde vi blot disse Folks Skrifter! Kunde vi blot komme i Besiddelse af de mange Favnumaal af Bøger og Dokumenter, som de katholske Præster brændte; hvormegent vilde vi da ikke saa at vide om disse Fortidens Folk, hvis deres Skrifter bleve overjatte for os! Men Præsterne ansaa det nødvendigt, at udslette ethvert Spor af Alt hvad

der kunde minde Indianeren om hans Fædres Traditioner, for at de bedre kunde faa ham til at tro paa en anden Gud. Dog, saasnart disse Præster begyndte at læse for ham af Bibelen, vilde han udbryde: „Dette har jeg hørt før, vi har det i vor egen hellige Bog.“ Præsten vilde da spørge: „Hvor er Eders hellige Bog?“ og Indianeren vilde svare: „Den er skjult i Jorden, og Eders er kun en Kopi af vor Bog“.

Følge Indianernes Traditioner, lærte deres Bog dem, at paa en vis Tid, langt tilbage, var der en hvid Person iblandt dem, som lærte dem Grubedrift og Algerbrug. Han forlod dem, men havde lovet at komme igjen og regjere over dem som deres Konge. Det var denne gamle Tradition, som fyldte Montezuma*) med Frygt og Overtro, og gjorde ham bange for, at denne Profeti var i Begreb med at gaa i Opfyldelse, saa vel som den satte Cortez i Stand til at udføre, hvad han gjorde med blot 500 Mand. Montezuma havde selv undertvunget to og tredive Riger, som omgav Mexiko, og baade han og hans Krigere vare modige som Løver. Han havde flere Millioner Mennesker, som vare rede til, paa et Vink at adlyde hans Ordre, og dog maa man spørge, hvorledes det gik til, at en haandsfuld hvide Folk kunde trænge ind i Landet og erobre det. Det var Frygten, som denne Tradition indgød, der gjorde at Montezuma og hans Folk maatte bukke under for Spanierne. Folket havde tidligere dræbt Profeterne og Seerne og maatte nu modtage samme Maal tilbage, som de havde tilmaalt Andre.

Og dog ere dette Folks Efterkommere

*) Mexiko's Kæiser, paa den Tid, da Cortez erobrede Landet.

endnu et begavet Folk. Jeg saa i Staden Mexiko en Indianer, som studerede baade fransk, tysk og engelsk paa een Gang, og paa samme Tid holdt Skole fire Timer om Dagen, og ved Siden af ham var der en ung Amerikaner, som havde ligesaa gode Evner, som Folk i Almindelighed har, men det gik haardt for ham blot at lære eet Sprog. Den bekendte mexikanske Taler*), hvis Navn er bekendt overalt i den civiliserede Verden, udviste en saadan Bektalenhed, medens han ved en vis Lejlighed beskrev Frihedskrigen, at Statssekretæren offentlig faldt ham om Halsen og takkede ham; og dog var han en Fuldblods-Indianer.

Mexiko er en fremadstridende Nation, skjønt vi anse den kun for at være halvciviliseret; dog venter jeg at se den Tid, da det mexikanske Folk vil være lige saa langt fremme paa Oplysningens Bane, som de nu ere venslige og gjæstfrie. Man maa ikke bedømme det mexikanske Folk efter dem, som man finder i Udkanterne og paa Grænsen, for det er med dem, som det almindeligvis er Tilfældet, at Udsuddet af begge Nationer samles paa saadanne Steder.

Efterat jeg saaledes har givet et Omrids af dette Lands tidligere Indvaanere, det nephitiske Folk, saa vil jeg nu i Korthed kaste et Tilbageblik paa vort Folks Historie. Den Gang, da Engelen Moroni, ledede Josef Smith til Højen Cumorah, hvor han fik se de gyldne Plader, hvis Indhold var af saa stor Betydning for Jordens Indvaanere, og ligeledes saa de gjennemsigtige Urim og Thummin, samt modtog Instruktioner angaaende dem, var der da noget i dette som kunde give Verden Anledning til dens grumme

*) Suarez.

Had mod ham? Dersom Gud, i gamle Dage, behagede at tale til Abraham og andre hellige Mænd, var der saa noget Galt paa Færde, naar han vilde tale til sit Folk siden? Vilde en ret-tænkende Fader vise større Kjærlighed mod sin ældste Søn end imod den yngre, dersom de begge vare lige agt-paaagivende og Ihdige til Faderens Befalinger? Nej! — Og dog har vi seet, at fra den Dag, da Gud talede til Josef, og denne igjen kundgjorde for Verden, at han havde haft et himmelsk Syn i Skoven, fra den Dag begyndte man ogsaa at forfølge ham. Han blev drevet fra Ny York til Ohio, og derfra til Missouri og siden til Illinois, og derpaa søgte hans Folk et Hvilested her. Jeg kan endnu godt mindes den Tid, da vi først kom til Utah. Det var ikke et saadant smukt Land, som det nu er, men tørt og øde. Her fandt man den Gang et Folk, som havde slygtet et Tusinde Mil udenfor Civilisationens Grænser; de vare hungrige, smfodede, trætte og ud-mattede, og dog hørte man om Af-tenen ved deres Lejrild kun eet Udtryk, nemlig Tak til Gud. Vi huske disse Begivenheder endnu ganske tydeligt. Vi mindes endnu den Tid, da Josef, betyngtet med Lænker, blev kastet i et affhæligt Fængsel og tilbudt Menneste-kjøb som Føde. Vi mindes den Tid, da han beredte sig for at lede dette Folk til disse Dale, og hvorledes nogle af vore egne Folk fik ham til at vende tilbage, idet han sagde: „Naar mit Liv er af saa lidt Værd for Eder, saa har det intet Værd for mig.“ Vi huske endnu hans Sang i Fængslet —

en Sang, der hver Gang den synges, endnu bringer de Hellige til at udgælde Taarer. Vi kan aldrig glemme, hvorledes han bad og sang indtil det dræ-bende Bly gjennemborede hans Hjærte og farvede Gulvet i Carthagos Fængsel med hans Blod, og dog syntes dette ikke at være nok. Stundom kan man faa se en Forbryder føres til Retter-stedet, ledsaget af sin Præst, som skal berede ham til at gaa i Døden og, efter deres Mening, møde Jesus, og man føler Medlidenhed med Forbry-deren, men de Ugudeliges Had mod de Retfærdige kjender ikke noget til Med-lidenhed. Vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, led hele sin Levetid. Under sine allerstørste Lidelser maatte han se, at hans bedste Venner forloste ham eller sov. Han blev tagen og bespottet, kronet med Torne, ført til Golgatha og der naglet til et Kors, men der var ingen Barmhjærtighed eller Med-følelse hos dem, som gjorde det. Han bad om Vand og de gav ham Veddike blandet med Galde. Hvor viste der sig Medlidenhed? Der fandtes ingen.

Men vi ere skyldige at tilgive. Dersom der findes en eneste Sjæl i denne Verden, som jeg har imod, saa er det mig ubekjendt, men jeg veed, at Gud fordrer, at vi skulle være i Besiddelse af en overbærende, barm-hjærtig og ydmyg Aand, og jeg veed, at dette Folk tilsidst vil sejre over deres Modstandere. Jeg veed, at den lille Sten, som Daniel saa, vil rulle frem og sprede sig, hvadenten vi for-blive i Utah eller ikke, og jeg beder kun Gud, at I maa forblive trofaste til ham og Eders Pagter.

Den 15de Januar 1889.

De Helliges Pligter.

De Hellige tiltrænge bestandig aandelig Føde, saa vel som timelig, og Skriften lærer os, at „ligesom Legemet ere mere end Klæderne, jaaledes er ogsaa Aanden mere end Legemet“; thi dette er kun Aandens Bolig eller Klædning, og intet mere. Det er derfor viseligen anordnet af vor himmelske Fader, at hver syvende Dag skulde være en Sabbath eller Hviledag, ikke blot for det menneskelige Legeme, men paa samme Tid opfylde en anden vigtig Bestemmelse, nemlig give Mennesket Anledning til Gudsdyrkelse i bestemte Møder for fælleds Opbyggelse, Undervisning og Opmuntring, saa at Aandens Krav, i det Mindste tildels, kunde blive tilfredsstillede. Mennesket er af Naturen et selskabeligt Væsen. Gud saa i Begyndelsen, at „det var ikke godt for Manden at være alene“. Han fik derfor i Eva en Medhjælp og blev lært at han skulde „forblive fast hos sin Hustru og de To skulde vorde et Kjød“. Dette var den første selskabelige Sammenkomst — den er siden stedse bleven forøget i videre Kredse, først som Familier, siden som Slægter, Stammer, Folk og Nationer. Skjønt adspredte over hele Jorden, samles de fremdeles i visse Grupper, baade sociale og religiøse, som en naturlig Følge af deres selskabelige Tilbojelighed.

Denne Tilbojelighed anvendes baade til Godt og Dødt. De Ugudeliges Selskaber lede til aandelig og legemlig Fordærvelse; de Gudsfrygtiges til det Modsatte. De Sidste-Dages Hellige ere udtrykkeligen blevne udsamlende fra Verden, for at „de ikke skulde blive delagtige i Babels Synder og rammes af hendes Plager“. De have dertil sluttet en højtidelig Pagt med Gud, i Daabens hellige Bænde, og faaet deres forrige Synder aftvættede og tilgivne, for ikke mere at fremture i Synden, men „vandre et nyt og helligt Levnet“. De have paataget sig visse Forpligtelser mod Gud og deres Medmennesker, som de bør vel vogte sig for at forsømme og om visse af disse Pligter ville vi her tillade os at gjøre nogle Bemærkninger.

Det vil nu, ved Aarets Begyndelse, være en passende Tid at bilægge mulige Misforstaaelser, som skabe daarlige Følelser hos Menighedens Medlemmer eller Andre, ved menneskelig Fejltagelse eller Uagtsomhed — at glemme eller tilgive saadanne Forseelser, som ere blevne begaaede mod os selv, og, hvor vi ved Ord eller Handling have fornærmet Andre, at søge om deres Tilgivelse, saa at vi, naar vi møde tilsammen, for at deltage i den hellige Nadvere — Sindbilledet paa Kristi altopofrende Kjærlighed — „at vi da ikke skulle æde og drikke os selv til Fordømmelse“.

De Hellige burde altid anse vore Forsamlinger, som det bedste Sted, hvor de ville finde deres sande Venner og modtage den inspirerede Undervisning af Herrens Tjenere, som vil føde og styrke deres Sjæle. De bør komme til den bestemte Tid og indtage en passende Plads, hvor de bør forblive rolige og stille indtil Forsamlingen er sluttet, og selv da ikke ved højroftet Tale eller anden larmende Opsørjel forstyrre det gode Indtryk, som maasse er gjort paa de til-

stedeværende Hellige og Fremmede. Endmindre bør Nogen, medens Forsamlingen varer, enten forlade sin Plads eller Forsamlingen, uden i absolut Nødvendigheds-tilfælde. Det ikke alene forstyrrer Taleren og Tilhørerne, men udsætter den, som gjør sig skyldig i dette, for at blive anseet af tænkende Mennesker, som kun at have nydt en maadelig Opdragelse, eller ogsaa med Forsæt agter at vise sin Ringeagt for Taleren og Forsamlingen i det Hele taget. Den Opmærksomhed, som her paatales, bør herse under alle Forsamlinger, som ere bestemte til Undervisning, enten om vore religiøse Pligter i Almindelighed eller af anden belærende Bessaffenhed. Herren fordrer det! Vor egen Gressfølelse burde kræve det!

Det Selstab, som de Hellige søge udenfor Forsamlingerne, er af ikke ringe Betydning for dem selv og den Agtelse, som de ønske at erhverve sig eller vedligeholde hos Andre. Et gammelt Ordsprog siger: „Sig mig hvem Du omgaaes, saa skal jeg sige Dig hvem Du er“. — Ligeledes: „Slet Selstab fordærver gode Sæder“. De Hellige, baade unge og gamle, bør altid være omhyggelige for at bevare deres Karakter og deres Ære, som det kostbareste Klenodie Herren har skænket dem, og ikke en Gang tillade, at en Skygge eller det som har Udseende af Skynd, faar Lov til at klæbe ved det herlige Ravn, som de bære, nemlig Sidste-Dages Hellige.

De bør være ærlige i Ordets mest udstrakte Betydning. Hvor de nødvendigvis have gjort Gjæld, søge at betale den, og i ethvert Tilfælde vise, at de virkelig have til Hensigt at betale den. Ofte bliver hele Menigheden bestyldt for Uærlighed, paa Grund af et enkelt Individ's Forfømmelse af denne Pligt, som ingen rettænkende, hæderlig Mand eller Kvinde vil gjøre sig skyldig i, og endnu mindre skulde nogen Sidste-Dages Hellig gjøre det. Bedst er det dog, at undgaa at gjøre Gjæld, ved at indrette Udgifterne efter Indtægterne.

„Al Vetsindighed og høj Latter være langt fra mine Hellige“, siger Herren i disse vore Dage. (Pagtens Bog.) Alt hvad som er ærbart, hvad som er sømmeligt og dydigt, hvad retfrafne Mennesker tale vel om, skulle vi som Guds Udvalgte, tilegne os. Høflighed og gode Sæder ville ofte erstatte, hvad vi muligvis maatte mangle i vort Udseende eller Klædebrug, og vinde os Agtelse og Velvillie hos vore Medmennesker. Der er ingen absolut Nødvendighed for at den Fattige skal være uden Dannelsen. Det Modsatte burde vise sig hos alle Hellige og deres Børn. Høflighed er kun et naturligt Resultat af Sjælens Agtelse og Kjærlighed for Andre, og vil adle den, som udviser den. Den bør begynde i Hjemmets snevre Kred, udvises af Forældre mod Børn, og af Børn mod Forældre, og af disse mod hverandre indbyrdes. „Vær din Fader og din Moder“, indeholder Guds Erklæring angaaende dette Emne, og er ledsaget med den Forjættelse, „at det maa gaa Dig vel og Du maa længe leve paa Jorden“. Vær er Nøglen til Faderhjertet. Hvad er Vær andet end Høflighed i denne Egenstabs mest ophøjede Betydning. Det er derfor, at vi, ved at fremføre vore Ønsker for vor himmelske Fader paa en ydmyg Maade, haabe at blive hønhørte. Udstræk Anvendelsen af dette Princip til Familiekredsen og siden til vore andre Omgivelser, og vi ville snart blive aldeles fri for Fornærmelser og de deraf flydende Udestaaelser, som medføre saa mange Ubehageligheder.

Vær ædruelige og maadeholdende i alle Henseender. Sæt et Exempel for Verden, der vil vise Frugterne af Jesu Kristi Mand, som bør bo i Ederes Hjerter

og være Eders Vns og Vejleder i alle Ting. Intet Urent eller Vanhelligt behøver at gjøre sig Haab om at tilstedes Udgang i Guds Nærværelse, derfor, vorder hellig, ligesom han er hellig, der kaldte Eder fra Mørket til Lyset. C.

Atter en Martyr for Sandheden.

Omtrent midt i den sidstforløbne Sommer forsvandt en af de Sidste-Dages Helliges Missionærer i de sydlige Stater af den amerikanske Union, og der blev først ved Breve og siden ved andre Midler anstillet Undersøgelser om hans Skæbne, men uden noget bestemt Resultat. Kun saa meget kunde man finde ud, at han paa en vis Tid havde været truet af en Pøbel med voldelig Behandling, hvis han ikke strax forlod Egnen. Det er imidlertid nu sat udenfor al Tvivl, at han har maattet dele den samme Skæbne, som flere andre VEdster have mødt i Shden, hvor den fanatiske Pøbel har udgødt værgeløse uskyldige Mænds Blod, naar Bibelen og Fornuften gjorde disse Mænds Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse ved ny Aabenbaring umodsigeligt, og nogle saa oprigtige Sjæle begyndte at glæde sig ved og maaste adlyde det himmelsendte Budskab.

Vi gjengive her, efter Deseret News, de seneste Efterretninger om den forsvundne VEdste:

„Med de Emigranter, som kom sidst fra de sydlige Stater, ankom ogsaa VEdste Alma B. Richards's Vadsæk indeholdende hans Klæder, Bøger og andre Gjenstande, og der kan saaledes ikke længere være Tvivl om hans Skæbne. Af de gjorte Undersøgelser, (foretagne af hans Venner,) fremgaar det næsten som afgjort, at han er

bleven juigmyrket, og at Forbrydelsen maa være begaaet i Meridien, i Staten Mississippi, den første Uge i August Maaned (1888). Nogle nære endnu Haab om, at han er bleven bortført og indespærret, og endnu lever som en Fange blandt sine Fjender, men de fleste af dem, som have søgt efter ham, ere komne til den Slutning, at han har fundet sin Død i Pøbelens Hænder, da det vilde blive noget uhort, at en Forsamling af den Slags Folk vilde behandle en Kristi Discipel med den ringeste Grad af Skaanjel.

De, som have bestræbt sig for at udforske VEdste Richards's Skæbne, have selv mødt megen Modstand, især naar Hensigten med deres Nærværelse og Efterspørgjel blev bekendt eller blot formodet. Sidstleden sjette November vare de i Vhen Meridien, hvor de kom paa tydelige Spor efter den Behandling, som han havde lidt og hvem der vare Gjerningsmændene, men da man der i Vhen fik Vns om Hensigten med Brodrenes Besøg og det Udfald som deres Søger allerede havde opnaaet, saa indfandt der sig en Pøbel hos dem, og tvang dem til øjeblikkelig at forlade Vhen. Nogle Dage senere, da nogle andre VEdster atter viste sig i Vhen, bleve de drevne ud af en Pøbel, som udgjorde omtrent fem Hundrede. De VEdste kunde ikke erholde nogen Oppreisning eller Beskyttelse hos Vvirghederne, fordi de vare „Mormoner“:

Plyndrings-Processen i Utah.

Som det muligvis er bekendt for de fleste af vore Læsere, blev der ved den berhyggede Edmunds-Lov taget Bestemmelse om, at den største Del af Kirkens Ejendom skulde konfiskeres og Midlerne anvendes til offentlige Skoler i Utah. At dette, saa vel som alt andet i denne Lov, der gik under Skin af at virke i den højere (?) Morals Interesje imod Mormonerne, kun var beregnet paa at slyde visse Folks Lommer, jæs bedst af følgende Scene, som fandt Sted i de forenede Staters Højeste-Ret den 17. November d. A. (Vi kopiere fra Vikuben):

En morsom Scene fandt Sted i Territoriets Højesteret i Lørdags. Regjeringens Haandlangere, det vil sige de Mænd, som have faaet Regjeringens Tilladelse til at plyndre Mormonerne paa lovlig Vis, vare ivrige for at faa dele Byttet (750,000 Doll.), som man venter at Højesteret vil konfiskere. Marskal (Joged paa Dansk) Frank H. Dyer vilde, som tidligere meddelt, nøjes med 35,000 Doll. for sine elleve Maaneders Slid og Slæb(?) med at finde og gribe Byttet, og hans juridiske Raadgivere, Parley V. Williams og George S. Peters, vare bestedne nok til ikke at forlange mere end 10,000 Doll. hver for deres gode Raad i samme elleve Maaneder. (En Dollar er 3 Kr. 75). Dommer Sanford spurgte adskillige Advokater, om dette ikke var et ublu Forlangende, men alle jomt En bevidnede, at det var en meget

rimelig Pris! Hr. Peters vakte den største Sensation ved at erklære, at han ikke var her tilstede som de Forenede Staters anklagende Advokat, men som Hr. Dyers Advokat; ved denne dobbelte Rolle tænkte han ogsaa at kunne faa en Finger i Gryden. Men netop nu rejste den tidligere Overdommer Zane sig og sagde, at da Kongresloven bestemmer, at al Mormonkirkens konfiskerede Ejendom skulde tilfalde Almue-Skolerne, saa var han engageret af mange Skoleforstandere til at gjøre Fordring paa en Del af Byttet, inden det altsammen forsvandt i Lommerne paa Lovens Haandlangere af mange Navne, som muligvis ogsaa vilde nøjes med 10,000 Dollars hver. Nu blev der Bestyrtelse! Peters og Williams sendte hinanden et spørgende Blik; de jyntes vist, at Guldklumpen allerede begyndte at smelte, men omsider gjenvandt Williams sit Mæle, og endstjøndt han selv er Overinspektør for alle Almueskolerne i Utah, gjorde han kraftig Jidsigelse imod forhenv. Dommer Zanes Krav og jagde, at Skoleforstanderne ikke havde mere Ret til at malke den Ko, end Manden i Maanen! En af Prokuratorerne lænede sig over Skranken og hvistede til en Ven: Na! nu bliver der Løjer! Hvis Hr. Zane faar et Ord med i Laget, vil han gjøre det Pokkers interesjant for disse 10,000 Dollar-Jurister! Ja, der kan nok blive Løjer, men hvem skal betale Gildet?

Nutiden fremviser Fragsaldets Følger.

(Af C.)

Drunkenskaben.

Den ruinerer baade Mand og Le-
geme og leder til alle andre Laster.
Angaaende denne skrækelige Last holdt
Profesjor Westergaard et Foredrag,
hvori han blandt andet siger: „Dranker-
sygdomme spille en forfærdelig Rolle
i Dødsstatistikken, en Rolle, der endog
er større end den, de epidemiske (smit-
somme) Sygdomme spille, og Døds-
faldene træffe særlig Mænd i den kraf-
tigste Alder. Her er altsaa en stor
Samfundsfare tilstede, større end Sta-
tistikken udbjser, da mange Dødsfald af
Drankersygdomme skjules under An-
givelser af andre Dødsaarjager. Engel-
sted har i sin Tid udtalt, at han
tvivlede ikke om, at Alkoholisme (Syg-
domme fremkaldte ved Brugen af
Spiritus) var en lige saa virksom
Dødeligheds-Aarsag her i Landet, som
alle andre Dødeligheds-Aar-
sager tilsammen. Man kan ikke
frigjøre sig for den Mistanke, at
Storstedelen af de mandlige Individ-
er forfaldne til Drik, og Virkningerne
er jo meget sørgelige“. Hvilken
Skildring er ikke dette af et opløst,
civiliseret og kristeligt (?) Stats- og
Kirkesamfund! At skulle tænke sig det
som en sørgelig, men uomtvistelig
Kjendsgjerning, at Halvdelen af Mæn-
dene dog som en Følge af Drikfældig-
hed, i en saa opløst og, i mange Hen-
seender, mere end almindelig civiliseret
Nation, som det danske Folk, der netop
i den senere Tid har henledet Verdens
Opmærksomhed paa dets mange Pro-
dukter af Industri, Kunst og Videnskab.

Man tager Forholdsregler for at
hindre epidemiske Sygdomme fra at
blive indførte i Landet, men man fa-
brikerer jelsb og præmiebelønner den
dødbringende Epidem, som bortrykker
Halvdelen af den mandlige Befolkning
i den kraftigste Alder, og som efter-
lader sine forpestede Spirer i den op-
voksende Ungdom, medens Familierne
maa lide Fattigdom, Sygdom og Van-
ære, som en Følge af denne Videns-
skabs Herredomme over den eller de,
som skulde være deres Støtter og Be-
skyttere. Naar man betænker, at der
heri Danmark aarlig forbruges 13
Potter Brændevin og 100 Halvflasker
Bajersk Øl til hvert eneste Individ
deri indbefattet alle Aldre og begge
Kjøn, fra Buggen til Graven, og der-
næst gjør sig en Forestilling om det
uhjre Kvantum af andre berusende
Drikke, som nydes her, saa vel som i
andre Lande, saa kan man ikke undres
over, at alle andre Laster florere, som
en naturlig Følge af den heromtalte.

Medens denne døds- og elendighed-
bringende Forretning har gjort nogle
saa Familier meget rige, har den, paa
den anden Side gjort mange Tusinder
fattige og ulykkelige. Under Drunken-
skabens Indflydelse have Mange tidligt
betraadt Forbryderbanen. Faderens
Egenpæl har som oftest ledet Barnet
og Ynglingen til Drikfældighed, men
Nøden maaske til Tyveri, og naar
Mennesket først staaer stemplet som For-
bryder, da fører Vejen til fuldkommen
moralisk Ruin hurtig nedad, indtil

Døden ender den Ulykkelige Løbedane. Naar man er bleven fortrolig med Løgn, Tyveri, Drukkenskab, Viderlighed, Forbrydere og Fængsler, ja ere de moraliske Stranker nedbrudte; Uretfærdighed og Samvittighed ere døde, hvorimod de mest dyrkede og djævelske Videnskaber efterhaands faa fuldkomment Herredomme over Drukkenstabens elendige Offer. Denne Last er bleven Millioners Ruin, i moralisk, fysisk, social, politisk og religiøs Henseende. Mange Tusinde henfaldte i Fængslerne, som en Følge af at give efter for denne Videnskab; Andre have maattet bøde med Livet under Bøddelens Haand, medens, som før bemærket, henved Halvdelen af den mandlige Befolkning dør tidligt som en Følge af Drukkenskab. Hvor mange Enkers og Faderløses Skrig trænge ikke op mod Himlen imod dem, som have gjort dem ulykkelige ved enten at være hengiven til denne Last, eller døde som en Følge af samme! Hvormange maa ikke af denne Narjag henslæbe en sorgelig Tilværelse fra deres tidligste Barndom, omgivne af al Slags Glendighed, og med Spiren nedlagt hos sig til Sygdom og Synd, som de i sin Tid atter forplante og give deres Efterkommere i Arv. Hvad der endnu findes af kristelig Kjærlighed i Samfundet søger at komme de Lidende til Hjælp, men man tænker ikke paa at bortskaffe Roden til det Onde, hvis Følger paavirke Medlidensheden og leder til mange ædle og opofrende Handlinger. Milde Stiftelser og Hospitaller blive stedse forøgede eller udvidede, saa vel som Fængslerne, de tvungne Arbejdsanstalter og Fattighusene, men, trods de forenede Anstrængelser af Overheden og Gejstligheden, paa at hæmme og begrænse Ondet, vedbliver det dog at øde om sig, som en ulægelig Kræftskade, ja-

længe det sanktioneres af Lovene og Folkets Vaner.

Uædelighed

er et andet, meget udbredt, Onde blandt Nutidens civiliserede Kristne. Det staar, i de fleste Tilfælde, i nøje Forbindelse med den foromtalte Last, Drukkenstaben, og er maaske endnu frygteligere end denne, i sine Virkninger. Det fremgaar af de offentliggjorte Politiberetninger, at denne Synd er i stadig Tiltagende, og viser at de uægtefødte Børn, paa mange Steder udgjøre i Gjennemsnit en Femtedel, medens skyndsomme Giftermaal, i jaare mange Tilfælde, maa tjene som det sidste Middele til at bøde paa den tabte Ære og Dyd og henføre Syndens Frugt blandt de Ægtefødtes Tal. Ægteskabet bliver nuomstunder for det Meste anseet som en borgerlig, social Institution, uden nogen religiøs, samvittighedsbindende Betydning, og især synes den mandlige Del af Folket, at tage faare lidt Hensyn til Sædelighedslovene. Et dansk Blad udtaler sig saaledes om dette Emne: „Af Forbrydelser mod Sædeligheden behandlede der i Aarets Løb 428. (Kjøbenhavn 1888.) Tallet er stærkt stigende. Af hvert Hundrede af Forbrydelser af alle Slags var i 1882 omtrent $3\frac{1}{2}$ pCt. og i 1887, $7\frac{1}{2}$ pCt. Sædelighedsforbrydelser. I 104 Sager angaaende „forargeligt Samliv“ har Overpræsidenten udfærdiget et saakaldet Entholdelsesdekret, men her maa det erindres, at overfor velhavende Mænd i større Stillinger, strides der i slige Tilfælde aldrig ind, saa at Tallet vistnok ikke giver noget paalideligt Billede af Tilstanden“.

I mange af de ovenomtalte Forbrydelser mod Sædeligheden ere gifte Mænd de Skyldige, og vel at mærke, ikke kaldte til Ansvar, naar deres

ukyndste Forhold har fundet Sted paa den authoriserede Prostitutions Omraade; thi, som det synes, henregnes Prostitutionen ikke til „Sædelighedsforbrudelserne“ eller „forargeligt Samliv“. „I Prostitutionen“, siger samme Blad, „var ialt 549 Kvinder indførte som offentlige“. — „Endvidere har 955 Kvinder været Gjenstand for Politundersøgelse, som mistænkte for Løssagtighed. De 735 bleve synede af Politilægerne, og 179 bleve igjen efterhaands indførte som offentlige, medens som sædvanlig en Del behandlede paa almindelig Fattigvis“. „Der blev foretaget ialt 30,805 Lægevisitationer, hvorved der opdagedes 2555 Sygdomstilfælde“, deraf 50 pCt. hos ikke authoriserede løssagtige Kvinder.

Naar man betænker, hvilket uhyre Antal løssagtige Mænd der maa til, for at underholde en saadan Skare af faldne Kvinder, og hvilken Elendighed og Sygdom saadanne Vælshtninge muligvis ville paaføre deres uskyldige Familier, saa fristes man til at udbrøde: Naar det er saaledes i en af Europas mindre Hovedstæder, hvorledes maa det saa staa til med Sædeligheden i de større Stæder? Alt dette foregaar i et kristeligt Samfund, og omhandles i Landets Blade, som andre almindelige Hverdagsaffærer, og man faar derved et sørgeligt Begreb om den offentlige Moral, og ledes til at sige om Kristenheden: Den er falden, den er falden, Babylon den Store, som har givet alle Hedninger at drikke af sit Horeri's giftige Vin“. En Skjøge, fremstiller sig som Kristi Brud, og søger at skjule sin affærlige Karakter under Religionens Raabe, paa samme Tid, som hun fremholder det loffende Vælshtens Bøger indbydende til Unge og Gamle, med den løgnagtige For-

sikring, at „Mennesket vil blive frelst ved Troen alene“ og at Gjeruingerne slet ikke komme i Betragtning.

„Den faldne Kvindel Der vælter et Hav af Taarer op fra dette Navn. Al menneskelig Nød og Elendighed er sammentrængt deri, en Sum af Skuffelser, af haarde Savn og bitre Bedrag, af Skjældsord og Haan, en Bægt af hjærteløs Foragt, lagt paa den Ulykkelige's Skuldre, af et selv godt Samfund, der bover at tro og sige sig selv frit for Skyld“. Saaledes udtaler et andet dansk Blad sig, sympatiserende med de ulykkelige Bæsnere, som en Gang vare deres Modres Haab og Glæde, men, som maaste netop ved deres Skjønhed, og Uerfarenhed angaaende de Snarer, som af vælshtige Mænd blive udstillede for dem, i mange Tilfælde medens de endnu ere Børn, indtil de, Skridt for Skridt førtes ned i deres moralske Grav — Prostitutionen. Men aldrig tales der om den faldne Mand. Han var jo den stærkeste af de to Kjønn og tiltog sig udelukkende Ret til at udstede og forvalte Lovene, og fritage sig selv baade for Skam og Skade af den Forbrudelse, som han, i de allerfleste Tilfælde, var den direkte Aarsag til. Og selv blandt faldne Kvinder findes der Klasseforskjel og Begunstigelse. Der tales aldrig om den faldne Dame af den højere Stand; thi hun har Midler til sin Raadighed, som deringere stillede Synderinder ikke kunne gjøre Brug af. Hendes Helbred (?) siger man, tiltrænger en Rejse til Udlandet, og naar hun vender tilbage er hun atter Gjenstand for Alles Opmærksomhed, medens Frugten af hendes Synd er skaffet af Vejen for at skjule den unaturlige Moders Skjændsel. Tusinder af Børn komme saaledes til

Verden, uden at kjende sin Fader og i mange Tilfælde heller ikke Moderen. Hittébørnehospitaler og lignende Stiftelser hører derfor til Nutidens nød.

vendige Institutioner, saa vel som særegne Hospitaler for de af visse affhyelige Sygdomme lidende Overtrædere af det sjette Bud. (Fortsættels.)

Tab ikke Modet.

Hvis man ønsker at være meget uluckyelig, saa bør man kun tænke paa sine egne Gjenvordigheder, hvormeget man har tabt og forjæmt, og man vil da kun have lutter mørke Fremtidsudsigter. En uforfærdet Mand vil derimod holde Modet oppe og sende alle saadanne melankolske Tanker paa Flugten; han ser enhver Ting fra den lyseste Side og møder han Modstand i sine Foretagender eller Uheld indtræffer, saa bringer det ham kun til at anstrenge sig saa meget mere. Det

Menneske, som hæver sig over Livets Smaaligheder og forstaar at holde Modet oppe, bliver stedse stærkere gennem Prøvelser. Det er med ham, som med saa mangt et prægtigt Skib, der har undgaaet at blive et Brag, ved at dets kostbare Ladning blev kastet overbord. Mangen Mand har, ved Tabet af sit Guld, vundet i Sjælsstyrke og blevet mere værdig til sin ophøjede Stilling her paa Jorden, som Skabningens Overste.

Blandinger.

En af de tabte Videnskaber gjev vundet. En Mand, boende i Wisconsin, har tilsidst opnaaet at kunne hærde Messing og Kobber. Han forskæddiger alle Slags skjærende Redskaber af disse Metaller, som overgaa det fineste Staal i Haardhed. Han har udstillet i Winneconne, i Staten Wisconsin, Messing-Knive og Ører, som hvide i de tørreste Egtræstuder.

Noah Arks Størrelse skal ifølge det engelske Blad »Reviews« Beregninger have været følgende: Arken var efter Bibelen 300 Alen lang, 50 Alen bred og 30 Alen høj. Den var altsaa lige saa lang som St. Pauls Kathedral i London, næsten lige saa bred og halvt saa høj som denne Kirke. Arken var altsaa lige saa stor som flere vældige Krigsskibe tilsammen. Den kunde have indeholdt 18,000 Mennesker. Den bekendte Naturforsker Buffon forsikrer, at alle firføde Dyr kunde reduceres til 240 Par og Fuglene til et endnu mindre Antal. Man ser heraf, at ikke alene Dyrene kunde rummes i Arken, men tillige fem Gange saa megen Føde, som de behøvede i tolv Maanedere.

Haarde Tider.

(Frit overlat fra det Engelse af C. C. A. C.)

Mel.: Hard Times.

Lad os standse vor Jubel, ved Livets Taareflod,
Og til Næstens Sorger stue hen;
Der en Klagesang lyder, som isner i vort Blod —
O Armod! Kom ej mer' igjen.

Kor:

Det er Sorgens Sang af de Svage —
Sorg og Armod, kom ej mer' her hen!
Nøden længe har dvælet omkring vort usle Hjem,
O Armod! Kom ej mer' igjen.

Mæns i Glæder vi svælge, med Dans og med Musik,
Mangt et Barn vil husvild sygne hen —
De i Taushed vil julle, dog siger deres Blik:
O Armod! Kom ej mer' igjen.

Kor: o. s. v.

Se den dødblege Pige, som stræber i sit Hjem
Medens Sorg hendes Kræfter tærer hen,
Stjont hun prøver at smile, vil Taarer trænge frem —
O Armod! Kom ej mer' igjen.

Kor: v. s. v.

Denne Sang vil man høre, paa Livets vilde Hav —
Den har naaet til mangen hjemlig Kyst —
Den end lyder i Stikthed, ved mangen elstet Grav,
Men dernede — der er Alting thyst.

Kor: o. s. v.

Indhold.

Foredrag holdt af Apostelen Moses	Atter en Martyr for Sandheden	122
Hatcher for „De unge Mænds Dannelsesforening“, i Dgden den 11. November 1888	Blyndringsprocessen i Utah	123
Red. Bem.: De Helliges Pligter	Rutiden fremvifer Træfaldets Følger	124
	Tab ikke Modet	127
	Blandinger	127
	Poesi, Haarde Tider	128

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trukt hos F. E. Bording (B. Petersen).